

Udskriftsdato: 25. december 2025

KEN nr 10022 af 27/03/2012 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 80-12 om behandling - træning - ergoterapi - babysvømning

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 5200023-12

Ankestyrelsens principafgørelse 80-12 om behandling - træning - ergoterapi - babysvømning

Resume:

Kommunen skulle træffe afgørelse, om et barn med spasticitet kunne bevilges et længere forløb med ergoterapi og babysvømning efter servicelovens bestemmelser om rådgivning, undersøgelse og behandling eller efter servicelovens bestemmelser om vedligeholdelsestræning.

Ankestyrelsen fandt, at bestemmelsen om rådgivning, undersøgelse og behandling almindeligvis var til midlertidig eller kortvarig behandling. Det kunne dog ikke udelukkes, at bestemmelsen i konkret tilfælde kunne omfatte længerevarende forløb.

Hvis barnet ikke kunne få støtte efter nævnte bestemmelser, skulle kommunen iværksætte en socialfaglig undersøgelse med henblik på, om barnet kunne få støtte til behandling/træning efter bestemmelserne om foranstaltninger til behandling/træning, når det måtte anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 904 af 18. august 2011 - § 11, § 44, § 52 og § 86

Note:

Principafgørelsen 62-09 ophæves.

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i sag om afklaring af praksis for dækning af udgifter til ergoterapi og babysvømning efter servicelovens bestemmelser om træning og behandling.

Resultatet er

- Kommunen skal træffe afgørelse om, NNs søn kan få et længerevarende forløb med ergoterapi og babysvømning efter bestemmelserne i servicelovens § 11 eller
- om der kan ydes hjælp til vedligeholdelsestræning efter servicelovens § 86, jf. § 44 eller
- træffe afgørelse om foranstaltning i form af anden hjælp, der har til formål at yde rådgivning, behandling og praktisk og pædagogisk støtte efter servicelovens 52.

Vi er således kommet frem til samme resultat som det sociale nævn i Statsforvaltningen Y for så vidt angår servicelovens § 11 og § 52, og vi har inddraget bestemmelsen om vedligeholdelsestræning i serviceloven § 86, stk. 2, jf. § 44.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen har ved vurderingen lagt vægt, at dagældende bestemmelse i servicelovens § 11, stk. 3 (nu § 11, stk. 4) omfatter gratis rådgivning, undersøgelse og behandling af børn og unge med adfærdsvanskeligheder eller nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne samt deres familier.

Kerneområdet for bestemmelsen i relation til behandling er almindeligvis den enkeltstående eller midlertidige og kortvarige behandling. Det kan dog ikke udelukkes, at bestemmelsen i konkrete tilfælde kan omfatte længerevarende forløb.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere efter servicelovens § 44 tilbyde hjælp til at vedligeholde fysiske eller psykiske færdigheder til personer, som på grund af nedsat fysisk eller psykiske funktionsevne eller særlige sociale problemer har behov herfor efter servicelovens bestemmelse om vedligeholdelsestræning efter § 86, stk. 2.

Hovedformålet med denne bestemmelse er vedligeholdende og forebyggende træning, men træningen kan også efter forarbejderne til lovbestemmelsen være med til at forbedre det hidtidige funktionsniveau.

Kommunen kan herudover yde støtte til et længerevarende behandlings- eller træningsforløb, hvis barnet er omfattet af personkredsen i servicelovens § 52, stk. 1, når det anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte.

Inden støtte kan iværksættes, skal der være gennemført en socialfaglig undersøgelse efter servicelovens § 50.

Der kan herefter ydes støtte til et behandlings- eller træningsforløb efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 9 (tidligere nr. 10), hvis betingelserne i øvrigt er opfyldte. Bestemmelsen har til formål at give kommunen vide rammer i forhold til tilrettelæggelsen af indsatsen, så det er muligt at etablere foranstaltningstyper, som ikke er nævnt i § 52, stk. 3 i øvrigt.

Vi har ikke taget stilling til, om NNs søn vil være berettiget til behandling/træning efter serviceloven § 11, stk. 4, servicelovens § 86, stk. 2, eller om NNs søn evt. vil være omfattet af den personkreds, der kan få støtte efter servicelovens 52, stk. 9, til behandling/træning.

Vi bemærker, at nævnet har hjemvist sagen til kommunen til ny afgørelse.

Kommunen skal derfor træffe afgørelse om behandling/træning af NNs søn efter servicelovens bestemmelser om rådgivning, undersøgelse og behandling samt vedligeholdelsestræning. Hvis NNs søn ikke kan få hjælp efter disse bestemmelser, skal kommunen iværksætte en socialfaglig undersøgelse med henblik på om NNs søn kan få støtte til behandling/træning efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 9.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 1. februar 2011
- Klagen til Ankestyrelsen af 2. marts 2011
- Nævnets genvurdering

Det er oplyst fra hospitalet S, at der ved skanning efter fødslen blev påvist hjernebrok hos NNs søn, født den 16. oktober 2009.

Fra børneafdelingen, på hospital T fremgår det, at NNs søn har udviklet spasticitet i venstre arm og venstre ben.

Barnets forældre har ansøgt om støtte til et behandlings- træningsforløb i form af ergoterapi og babysvømning til deres søn.

A Kommune traf den 9. september 2010 afgørelse om, at der ikke kunne ydes dækning af behandling hos ergoterapeut efter servicelovens § 41. Begrundelsen var, at servicelovens § 41 ikke kunne anvendes til behandling.

Der kunne heller ikke ydes dækning af udgifter til babysvømning. Babysvømning var i NNs søns tilfælde behandling og på den anden side en almindelig fritidsaktivitet. I henhold til at babysvømning var for alle, blev det vurderet, at der ikke var tale om en merudgift, som udsprang af barnets særlige behov.

Forældrene klagede over denne afgørelse den 14. september 2010.

A Kommune har den 17. september 2010 uddybet sin afgørelse.

Kommunen har anført, at den behandling, der kunne gives efter servicelovens § 11, stk. 3 (nu stk. 4) var enkeltstående behandling, der var nødvendig for at vurdere behovet for hjælp. Der var således tale om muligheden for en udredning af behovet. Det blev vurderet, at den ansøgte ergoterapi ikke kunne betragtes som udredning, men som behandling.

Kommunen anførte endvidere, at der efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 10 (nu nr. 9) kunne gives hjælp til behandling, hvis det var et led i et genoptræningsprogram. NNs søn havde brug for vedligeholdelsestræning, men § 52 handlede om genoptræning.

I henhold til servicelovens § 44, jf. § 86 kunne der tilbydes vedligeholdelsestræning af børn. Ansøgning skulle indgives til U.

Der var endvidere mulighed for at ansøge om hjemmetræning efter servicelovens § 32.

Babysvømning havde været vurderet både efter servicelovens § 41, § 11, stk. 3, § 52, stk. 3, nr. 10 (nu nr. 9).

Nævnet hjemviste afgørelsen om dækning af udgifter til ergoterapeut og svømning til kommunen. Kommunen skulle behandle sagen igen og træffe ny afgørelse.

Nævnet har begrundet afgørelsen med, at et længerevarende behandlingsforløb også var omfattet af servicelovens § 11, stk. 3 (nu stk. 4).

Nævnet vurderede endvidere, at babysvømning og ergoterapi var omfattet af § 52, stk. 3, nr. 10 (nu nr. 9), og at kommunen derfor skulle have foranstaltet en § 50 undersøgelse før afgørelsen blev truffet.

Kommunen skulle derfor træffe ny afgørelse herom. Kommunen skulle lave en § 50 undersøgelse med henblik på at vurdere, om der kunne gives støtte efter servicelovens § 52, stk. 1, nr. 10 (nu nr. 9).

Nævnet har vedrørende servicelovens § 11, stk. 3 (nu stk. 4) lagt vægt på, at Folketingets Ombudsmand i en konkret sag havde taget stilling til servicelovens § 11, stk. 3. Folketingets Ombudsmand havde anført, at bestemmelsen ikke alene omfattede den enkeltstående eller midlertidige kortvarige behandling, længerevarende behandlingsforløb var også omfattet af bestemmelsen.

Folketingets Ombudsmand havde endvidere anført, at der ikke var noget i lovens forarbejder, der talte for at § 11, stk. 3 alene skulle omfatte den enkeltstående eller helt midlertidige behandling.

Vedrørende støtte efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 10 (nu nr. 9) har nævnet lagt vægt på, at det fremgår af vejledningen, at bestemmelsen havde til formål, at give kommunen vide rammer i forhold til

tilrettelæggelsen af indsatsen, så det var muligt at etablere nye foranstaltningstyper, der ikke var taget højde for i de forangående paragraffer.

Kommunen havde vurderet NNs søns behov for støtte uden først at have udarbejdet den lovpligtige § 50 undersøgelse.

Nævnet lagde yderligere vægt på, at NNs søn var født med hjernebrok, hvilket bevirkede, at han havde udviklingsspasticitet i venstre arm og venstre ben. Han havde brug for træning for at forbedre funktionsniveauet.

Nævnet var enig med kommunen i, at der ikke kunne dækkes udgifter til behandling som en merudgift efter serviceloven.

A Kommune har den 2. marts 2011 klaget over nævnets afgørelse for så vidt angik den del af nævnets afgørelse, som vedrørte den dagældende servicelovs § 11, stk. 3 (nu stk. 4).

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at nævnet har lagt vægt på, at også længerevarende behandlingsforløb måtte anses for omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Ankestyrelsen havde i Principafgørelse 62-09 udtalt, at længerevarende behandlingsforløb faldt uden for bestemmelsen. Da der var modstrid mellem nævnets og Ankestyrelsens praksis måtte sagen have principiel/generel betydning.

Nævnet har ved brev af 3. marts 2011 anført, at nævnet har vurderet babysvømning og ergoterapi som omfattet af § 52, stk. 3, nr. 10. (nu nr. 9). Dette skulle forstås på den måde, at nævnet ikke på forhånd kunne udelukke, at denne bestemmelse fandt anvendelse.

Om bestemmelsen kunne anvendes i den konkrete sag, ville afhænge af en nærmere belysning af NNs søns behov og mulighederne for at få behovene dækket.

Nævnet har ved genvurderingen fastholdt sin afgørelse og har anført, at det ikke kunne udelukkes, at udgifter til ergoterapi og babysvømning kunne dækkes efter servicelovens § 11 og § 52, stk. 3, nr. 10 (nu nr. 9).